

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

§. 1. Gubernationem sola humana industria non constare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

ceptiones nobis quasi testamento legauit, non est putandus voluisse, ut vel-
 las cunctas affectarentur singuli, vel vni soli verlandæ insensceret vnus aliquis,
 sed potius vt animaduerso quàm copiosa supellestie instructam obedientia
 domum nobis reliquisset, eas exercendas partes vterò sumeremus, quæ virtum
 nostrarum modulo, naturali propensione, ac diuinorum charismatum men-
 ra conuenientiores, comparandæque perfectæ obedientiæ accommodatiori
 viderentur. Quod vtinam intercedente te, ô B. P. Ignati, nobis præstet qui obe-
 diens vsque ad mortem perstitit Iesus! Peccatos quos in sacra obedientia agere
 legitimè decerrantes dies extrema deprehendet! In æternum, eorum volun-
 tatem faciet, desideria complebit Deus, qui hic non suam voluntatem secutus, in
 Deo suo desideria consecrarunt.

C A P V T XIV.

*Quorundam quæ cap. primo obiecta fuerant, clarior &
 expressior consutatio.*

Primo huius Commentarij capite, varia quædam recensueram quæ reue-
 rentiam erga Superiores imminuere, & gubernationis fiduciam labefactare
 videbantur: quorum refutandorum causa, cum ea omnia quæ diximus, allata
 sint, crediderim equidem omnem ex animis dubitationem esse sublata. Ve-
 rùm vt ne quis dissimulata potius nonnulla, quàm planissimè refutata, crimi-
 nari possit, quædam intricatiora seligam, paulò explicatiùs euoluenda.

§. 1. Gubernationis rationem humana sola industria non pendere.

Primum itaque sit, quæ fieri possit, vt tota gubernationis ratio, solius huma-
 næ industriæ vi constare non putetur, quando vnus prudentia & virtus omnia
 restituit, quæ alterius imprudentia vel ignauia dissipauit?

At hæc obiectio naturam gubernationis obliquat: nec enim eam solo Deo
 dirigente, nulla industria, nulla humana procuratione constare asserimus, sed
 se humanæ gubernationi vim diuinam inferere, quasi summam gubernationem
 rerum moderatricem, euentuumque dispensatricem prouidentissimam: quæ
 quando copiosis misericordiæ fluentis exundare decreuerit, Superiores præcla-
 rissimis ingenij dotibus illustres excitat; eadem etiam si quando in iustus
 exarserit, propter peccata populi, vel Religiosorum teporem, vel ignauiam, re-
 gnare facit hypocritam, aut virum ad publicæ rei gubernacula ineptum; sic ta-
 men vt intermicantibus diuinæ prouidentia radiis, frequenter è tenebris lumen
 erumpat, non relinquat virgam peccatorum super sortem iustorum, quorum
 aliquos

aliquos velut semen conseruat, ne sicut Sodoma, & sicut Gomorriha depereant; sæpenumerò quoque conatus impiorum infringit, illi que tandem terminum ponit, vbi tumentes fluctus allidant, tanto que gratior, quanto optatior serenitas consequatur. Sanè qui tempestates ab impiissimis tyrannis in Ecclesiam Dei turbulentiſſimè concitatas, qui diurnas & grauissimas virorum sanctorum, summa cum patientiæ laude toleratas calamitates, penitiùs introspexerit, rem aliam nullam reperiet, in qua tantopere diuinæ providentiæ splendor benignus eluceat. Hoc igitur sit obiectioni responsum; Humanam industriam Superiori, vt suo officio fungatur, adhibendam, Deum que illi quamdiu quod sui muneris est præstiterit, largè affuturum: at, si non præstiterit, vel contra etiam fecerit, non sibi tantè, neque nobis defuturum Deum, qui in fines iustos, errantibus licet intermediis, omnia certò diriget, eo que certius, citius, nobis que iucundiùs diriget, quo pleniùs & integriùs nos & nostra omnia eius potestati subdiderimus, fidei commiserimus. At in eo frequenter praua nos cupiditas decipit, quòd omnia tunc restitui credimus, cum redditus augetur, cum omnium rerum copia exundat, cum negotia pro voto fluunt; nec agnoscimus, non rarò expedire vt bona dilapidentur ad tempus, domi que res angustior & perturbatior sit. Quòd si de reparanda disciplina agitur; verum est, eius damna ad gubernationis vitia pertinere, neque negamus malos aliquando Superiores existere, sed asserimus ea quæ singillatim præcipiunt aut statuunt, si modò peccata non sunt, in maius bonum subditis cedere, quando simpliciter & obtemperandi mente paratur: quæ verò generatim destruxere, iis reparandis diuinam bonitatem suo tempore vigilare, id que eo promtiùs & perfectiùs curaturam, quo malorum causam, non in alios, sed in tua, maiorum que tuorum peccata retuleris, bonorum verò spem & copiam omnem à solo bonorum auctore Deo purè fidenter que speraueris. Quare id nunquam verum est, res à sola industria humana restitui: namque & illa ipsa industria à Deo est, & in id tempus dispensatur, & auctoritatem, vim ac efficaciam, si quam habet (multis enim hæc ipsa denegantur) ab eiusdem diuinæ misericordiæ largitate sortitur.

§. 2. De erroribus & falsis.

Sed accedamus ad alterum, quo mouentur nonnulli, vt diuinam vim humanæ gubernationi inesse negent, quia sæpenumerò mendacis & erroribus nititur; imò verò pœnas veras ob conficta crimina indigit: quod postremum & mendax pariter & iniustum, quapropter à verissimo & iustissimo Dei penitiùs alienum est.

Possem quidem ex iis quæ antè dicta sunt, id totum quod prima obiectionis parte quasi certum sumitur, fermè semper inſimulare falsitatis: nam aut ad agendum, aut ad puniendum sæpè mouentur Superiores occultis verissimis que